

Forslag, maa man erkende, at det er gaaet tilbage med Ulykkesforsikringen, siden dette Spørgsmaal først rejstes her i Rigsdagen. Ser man paa det Forslag, som i Begyndelsen af dette Aaar blev forelagt af Regeringen for Rigsdagen, og sammenlikner det med det, der nu foreligger som Flertallets Forslag og som Resultat af et Udvalgs Arbejde, maa man erkende, at der kun er forholdsvis lidt tilbage, og de, der interessere sig for dette Spørgsmaal, maa beklage, at det synes, som om, jo mere man beskæftiger sig med Sagen, desto mindre faar man ud af den. Tager man saaledes det Forslag, der blev fremsat den 22de Oktober 1889 i Landstinget af daværende Minister Ingerslev, omfattede det jo alle de Folk, der ere i en saadan Stilling, at de vilde kunne blive Medlemmer af en anerkendt Sygefasse, altsaa ubemidlede: Arbejdere ved Landbrug, Havebrug, Skovbrug, Arbejdere, der ere beskæftigede ved Virksomheder, hvor der bruges mekanisk Kraft af enhver Art, ved Befordringsvæsen o. s. v., alle saadanne vare inde under Lovven. Disse store Hovedgrupper, nemlig Landbrug, Havebrug og Skovbrug ere fuldstændig udelukkede af det her foreliggende Forslag. Endvidere omfattede det alle farlige Erhverv i Haandværk og Industri uden Hensyn til Størrelsen af Bedriften. Her er kun taget Hensyn til en Del større Bedrifter, som ogsaa kan anerkendes at være noget farlige. Endvidere var der i Ministerens Forslag medtaget Løsning og Ladning af Skibe, samt Arbejde paa Pakhuse. Her er kun Løsning og Ladning medtaget, for saa vidt, den ikke udføres af Skibsbesætningen, og der er kun medtaget Arbejde paa de offentlige Pakhuse, skønt Arbejdet i de private Pakhuse hører til de farligste Virksomheder. Arbejdet i de 30 Aften høje Pakhuse med aabne Luger og Hejseværker er meget farligt, og der foresalder desværre et i Forhold til Antallet af de der beskæftigede Arbejdere ikke ringe Antal Ulykkestilfælde paa disse Steder. Men disse Arbejdere har man som sagt ikke taget med lige saa lidt, som man i det foreliggende Forslag — saaledes som i Regeringens daværende Forslag — har medtaget Søfart og Fiskeri. Det Forslag, som den Gang forelaa, toge alle Virksomheder med, om hvilke der kunde siges at være nogen Udbygning til, at Fare er til Stede. Det, som nu foreligger, tager kun visse bestemte Virksomheder med, som naturligvis alle sammen maa siges at være mere eller mindre farlige; men man udelukker derimod et meget stort Antal, en loblig stor Del af Befolkningen, hvis Erhverv paa mange Punkter kan siges

at være lige saa farligt. Regeringens daværende Forslag havde den Bestemmelse, at man ikke vilde hde nogen Understøttelse for 26 Uger efter Ulykkestilfældets Indtrædelse, hvorved man jo vilde blive fri for alle de forbigaaende Glæder, men ved senere Behandlinger her i Rigsdagen, særlig her i Folketinget, blev man dog enig om — hvis jeg ikke hukker fejl — at denne Carantstid skulde ned sættes til 6 Uger. Man foretog ogsaa Forandringer paa andre Punkter end denne Nedsættelse af Carantstiden. Endelig fastsatte Lovforslaget det Princip — som ikke er forladt — at man satte Summer op, der virkelig dannede Grænsen opad og nedad, saaledes at de, der bleve fuldt invalide ved Ulykkestilfælde, skulde have en Understøttelse, der svarede til $\frac{2}{3}$ af deres Arbejdsfortjeneste. Det var altsaa virkelig et Forslag til en Ulykkesforsikringslov. Maaden, hvorpaa Midlerne skulde tilvejebringes, skal jeg ikke beskæftige mig med i Entelthederne, Meningen var, at man skulde inddele Haandværk og Industri i Fareklasser og saa reparere Byrden efter de udbetalte Arbejds lønninger, noget, jeg ikke synes saa rigtig om. For Landets Vedkommende vilde man lægge Byrden paa Hartkornet, det kan der ogsaa disputeres om. For Søfartens Vedkommende skulde Byrden lægges paa Skibstonnagen, hvad der ogsaa kunde rettes stærke Indvendinger mod. Smidlertid var der dog her Tale om Forsikring, en virkelig Ulykkesforsikring eller rettere en virkelig Understøttelse for dem, der kom til Skade under Udførelsen af deres Arbejde, for den allerstørste Del af vort Lands Arbejdere. Det lykkedes imidlertid ikke at faa denne Sag fort igennem i Rigsdagen; Grundene hertil skal jeg ikke nærmere undersøge. Efter at der var gaaet flere Aar, tillod den Gruppe her i Tinget, hvortil jeg hører, sig at indbringe et Forslag, som i det store og hele angav det Standpunkt, hvorpaa vi stode, nemlig dette, at man maatte gaa ud fra, at naar Medborgere uden egen Skyld kom til Skade og ikke ere i den økonomiske Situation, at de selv kunne bære Følgerne deraf, skal jo allerede efter den gældende Lov det offentlige tage sig af dem; men vi vide jo ogsaa, hvad der er knyttet til, at det offentlige tager sig af Personens Underhold, og vi mene ikke, at et Ulykkestilfælde, som jo kan ramme enhver, og som man ikke kan bidrage væsentlig til at afværge, skulde have denne ned sættende Indflydelse paa alle de Personer, der rammes deraf. Det var Principet i vort Forslag; men samtidig med dette Forslag kom der jo et andet Forslag, som indbragtes af det ærede Medlem for